

Medlem for Æbeltoft (Neergaard) og for Resten ogsaa andre ærede Medlemmer talte om Nødvendigheden af en Forøgelse af vore Gesandtskabsposter i Udlandet, og der var bl. a. ogsaa Tale om en Gesandtskabspost i Peking. Jeg skal i den Anledning bede den højtærede Udenrigsminister om, hvis der skulde blive Tale om at oprette en Gesandtskabspost i det fjerne Østen, at han saa vil bryde en ny Bane i Retning af at lade en praktisk, borgerlig Mand komme til at beklæde denne Stilling. Jeg tror ikke, at vore Gesandter gøre den Nytte, man maatte kunne kræve, og det er en Følge af deres hele sociale Opdragelse. Det er udmærket repræsentative Folk, og jeg vil tilføje: som Regel er det overordentlig elskværdige, høflige Folk, men det er Folk, der have forbavsende ringe Kendskab til mange praktiske Forhold i vort Land. Jeg vil da gerne bede den højtærede Udenrigsminister, navnlig ogsaa fordi han er en stor Landmand og som Følge deraf ogsaa har Lejlighed til at kunne sætte sig ind i dette Forhold, om han ikke kunde finde Anledning til at instruere vore Gesandter — jeg tænker navnlig paa vore Gesandter i Tyskland, Sverige og Rusland — om, at der hvert Aar af de større Landejendomsbesiddere her i Landet gennem Fæstemænd og gennem en Art moderne Slavehandlere foretages en Import af fremmed Arbejdskraft her til Landet, og en Import, der finder Sted paa Vilkaar, som de paagældende ofte slet ikke kende. Af en Præst, Pastor Hansen i Langaa, blev der her i København gjort opmærksom paa den Synd, man begik ved at importere ganske unge, svenske Drengene her til Landet som Herregaardsarbejdere. Paagældende Præst sagde, at disse unge Drengene paa 13—14—15 Aar, der kom hertil friske paa Sjæl og Legeme, vendte tilbage til deres Hjemland, ødelagte paa Sjæl og Legeme og navnlig fuldstændig moralsk forkomne, fordi det Liv, der leves paa Herregaardene, var i den Grad svinagtigt og usædeligt. Jeg underskriver ikke i et og alt, ikke paa langt nær Pastorens stærke Udtalelser, men jeg har haft Lejlighed til at erkyndige mig om, at disse unge, svenske Drengene ere Genstand for en meget alvorlig Udbytning. Jeg vil derfor gerne anmode den højtærede Udenrigs-

nister om at henlede vor stockholmske Gesandts Opmærksomhed paa Nødvendigheden af, saa vidt det staar i hans Magt, at gøre de svenske Arbejdere, og navnlig deres Forældre, opmærksomme paa, hvilken Fare disse Drengene løbe ved at blive fæstede bort til danske Herregaarde.

Det var heller ikke af Vejen, om den højtærede Udenrigsminister tillige vilde være opmærksom paa, under hvilke Forhold en stor Del af de her til Lands importerede Polakker leve. Jeg vil gerne i denne Forbindelse tillade mig at gøre opmærksom paa et Brev, dateret den 4. Juli, hvori Polakkernes Præst her i Danmark, den Mand, som har været ansat som Sjøesørger for Polakkerne, anmoder mig om at tage mig af Sagen. Det drejer sig om nogle Piger paa Herregaarden Benzoni i Jylland, der have været Genstand for en Behandling, der er i høj Grad dadelværdig. Polakkernes Præst oversatte for mig det Brev, Pigerne havde sendt ham. Dette Brev er saalydende — jeg vil gerne bede den højtærede Udenrigsminister om i særlig Grad at fæstne sin Opmærksomhed ved det —: „Vi ere her 6 Piger og 4 Karle, men der er intet særligt Værelse til Karlene, saa vi maa bo alle sammen, og vi have ikke Fred for Karlene, de lade os ikke sove, men forulempe os. Jeg sagde det til Forpagter Henriksens Forvalter, men han svarer, at andre Værelser har han ikke“. Efter at jeg havde været ude paa Herregaarden, skrev Præsten til mig: „Jeg skal tilføje, at i det forrige Brev fra Polakkerne stod der, at da Forvalteren afviste Pigerne Bøn om at faa et fra Karlens adskilt Soverum, truede han med Prygl“. Disse fattige, uvidende Mennesker fra russisk, østerrigsk og tysk Polen ane ikke, hvad de gaa ind til. Den højtærede Udenrigsminister vilde kunne gøre de polske Arbejdere en stor Tjeneste ved at lade vore Gesandter i Rusland, Tyskland og Østerrig sørge for, at dette Brev blev publiceret i saa godt som alle tyske, østerrigske og russiske Aviser. Han vilde gøre disse Folk en overordentlig stor Tjeneste og tillige gøre vort eget Lands Arbejdere en overordentlig stor Tjeneste. Vi finde os ganske naturligt oprørte over den Behandling, der bliver budt fremmede Arbejdere. Det er saare betegnende, at Po-